

Schelenborg, det kaldes Hospitalet, ikke fordi det er et Fattighus, thi det er det ikke, ej heller nogen velgørende Stiftelse, men man kalder det Hospitalet, fordi Folk altid blive syge der. Men det er ogsaa et Hus under al Kritik, derfor skal jeg heller ikke indlade mig paa at kritisere det, men man forstaar, at Huset ikke er i saa god Orden, naar man faar at vide, at Sundhedskommissionen har forbudt, at Huset bebos af Mennesker. Endskønt det er forbudt, at dette Hus bebos af Mennesker, lader det ikke til, at det kan faas ryddet alligevel, det lader ikke til, at Schelenborg Baroni er tilbøjeligt til at lade Beboerne flytte ud af Huset. Man har vekslet Breve med Politimesteren i Kerteminde, under hvem det henhører. Han fandt, at han først burde sende en Politibetjent til Stedet for at se, hvorledes Huset er. Det er aldeles urimeligt, thi naar Sundhedskommissionen har afgivet Erklæring om, at Huset ikke egnede sig til Beboelse, maatte han godt kunne have faaet Beboerne til at flytte ud, uden at sætte en Politibetjent dertil. Men en anden Ting er, at Godsforvalteren har svaret paa Skrivelsen fra Sundhedskommissionen med at erklære, at Sundhedskommissionens Medlemmer hellere burde sørge for at lukke Vinduer op i deres egne Hjem og sørge for at faa Beboerne i Sognene til at følge dette Eksempel. Det er hans Maade at tage Sagen paa, han lægger ikke Vægt paa de Forskrifter, som lovmedholdelig blive givne ham af Sundhedskommissionen, men han mener, at han passende kan paalægge Sundhedskommissionen, hvad den skal gøre eller ikke skal gøre. Der er Grisesti i den ene Ende af Stuen, og Ænder og Høns holde til i den anden, saaledes ser der ud, og Beretningen er paalidelig, den staar at læse i „Fyns Venstreblad“. Idet jeg slutter, skal jeg takke den ærede Trafikminister, fordi han har imødekommet min Henstilling fra forleden Aar om at lade det første Eksprestog om Eftermiddagen ad København holde ved Middelfart. Det er et dybtfølt Savn, som dermed er afhjulpet, man er meget glad i Middelfart, fordi Trafikministeren har faaet dette Tog til at holde der, og jeg kan ogsaa kun sige, at en By af Middelfarts Størrelse og Betydning maa absolut have Krav paa, at den i alt Fald een Gang om Dagen har et Eksprestog, hvormed man kan tage direkte fra Middelfart til København.

Ingvar Jensen: Jeg skal først tilde mig at henvende et Par Ord til den meget ærede Landbrugsminister. Det er angaaende de 100,000 Kr., som aarlig uddeles til Fiskerne til Anskaffelse af Redskaber, Baade o. s. v. Der er jo faldet Udtalelser i denne Samling fra forskellige Sider, som ere særlig velvillige over for Fiskerne, og det er ret fornuftigt, at saadant kommer frem, da jeg tror, at der trænges til, at der gøres noget mere, end der hidtil er gjort. Jeg tror ogsaa, at det er rigtigt, at der bliver bevilget større Beløb til Fiskerne til Anskaffelse af Redskaber, end der hidtil er sket, jeg tror, at det er en af de Veje, man kan gaa for at komme Fiskerne til Hjælp. Jeg tør just ikke anbefale et Forslag, som blev fremsat af min ærede Kollega for Bornholm (Blem), nemlig angaaende en Kreditforening for Fiskere. Jeg tror nok, at det vilde blive noget ejendommeligt og vilde føre os ind paa ret mærkelige Veje, dersom man skulde have Kreditforeninger for Løsoere; saa i hvor meget jeg end har til overs for Fiskerne, og hvor gerne jeg end vilde være med til at give mit Samtykke til og medvirke til, at Fiskerne i alle Maader kunne blive heldigt stillede, kan jeg ikke anbefale denne Vej. Jeg tror nu heller ikke, den vilde blive fulgt. Med Hensyn til de Bevillinger, som allerede uddeles, vil jeg gerne henlede den højt-ærede Landbrugsministers Opmærksomhed paa, at jeg synes, Fordelingen ser lidt besynderlig ud. Det er maaske kun for mig, det ser saaledes ud. Men jeg er bleven bekendt med, at f. Eks. i Gudhjem, som jo er et ret betydeligt Fiskerleje, er et saadant Laan bleven nægtet Fiskerne, uagtet Sogneraadet havde stillet sig meget velvilligt, og uagtet alt vedrørende Forholdet mellem Sogneraadet og den enkelte Fisker var i Orden. Der er i det hele taget i de Aar, denne Bevilling har staaet, kun bevilget 800 Kr. til Gudhjem, men jeg ser, der er andre Steder, hvortil der er bevilget ganske overordentlig store Beløb. Særlig fremtrædende er Esbjerg. Nu er Esbjerg og har været i mange Aar et Kælebarn, tror jeg nok, man tør sige. Det er rimeligvis, fordi det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) er alles Yndling, saa at dette virker i meget høj Grad i alle Henseender for Esbjergs Vedkommende. Naar jeg ser paa de 100,000 Kr., da er der deraf bevilget til Esbjerg i 1900—1901: 44,000 Kr., i 1902—03: 33,000 Kr. og endelig for et Aar tidligere 1899—1900; det tredje